

Bunicul

Se scutură din salcâmi o ploaie de miresme.

Bunicul stă pe prispă¹. Se gândește. La ce se gândește? La nimic. Numără florile care cad. Se uită-n fundul grădinii. Se scarpină-n cap. Iar numără florile scuturate de adiere.

Pletele lui albe și crețe parcă sunt niște ciorchini de flori albe; sprâncenele, mustățile, barba... peste toate au nins anii mulți și grei.

¹ prispă – terasă îngustă înălțată de-a lungul peretelui din față la casele cărănești

